

Lasītājs jautā

Mācība

(Turpinājums no 7. lpp.)

Jehovas liecinieku izdevumus. Turklāt tas jādara baiļojoties, ka *Dieva ienaidnieki* viņus var un, protams, arī grib piekrāpt. Beigu beigās paliek neziņa, vai ar visām šīm pūlēm būs izdarīts viss, lai iemantotu pestīšanu. Šādu dzīvi nevar nosaukt citādi kā par garīgu verdzību.

Sātans, krāpjot šos ļaudis, ņirgājās gan par Dievu, gan par mūsu Kungu Jēzu Kristu. Taču vissmagāk velna ņirgas skar pašus Jehovas lieciniekus. Tomēr arī par viņiem Jēzus ir cietis, miris un augšāmcēlies. Tieši šiem nabaga ļaudīm Sātana izķēmotās Rakstu mācības dēļ tiek liegta pieeja pie Dieva, jo neviens netiek pie Tēva kā vien caur Jēzu.

Ir vairākas lietas, kuras vajadzētu paturēt prātā, tiekoties ar Jehovas lieciniekiem: lūdziet, lai Svētais Gars pasargā jūs no maldiem un dod jums gudrību pasludināt patiesību un lai Jehovas lieciniekiem dod pazemīgu garu to uzklaut. Neļaujiet Jehovas lieciniekiem vadīt sarunu un lēkāt no tēmas uz tēmu, bet uzņemieties iniciatīvu pārrunāt to jautājumu, kuru labi pārzināt. Un visbeidzot – nelolojiet lielas cerības, ka jūsu labi sagatavotā un pārdomātā saruna varētu dod kādus augļus. Statistika liecinot, ka tikai ļoti nelielai daļai Jehovas liecinieku izdodas pamest savu organizāciju. ᱵᱚᱠᱟ

(Turpinājums no 4. lpp.)

Iespējams, ka nāvēssodu aizliegums ES ir ļoti būtisks elements, veidojot *zvēra tēlu*. No vienas puses, tas ir signāls, kas iezīmē pilnīgu morālu liberalizāciju, pat sava veida visatļautību – nav nekā tik amorāla un noziedzīga, ko izdarot būtu jāsamaksā ar savu dzīvību; no otras puses – tieši nāves soda atcelšana var kalpot par būtisku elementu varas pārejā no liberālas uz totalitāru. Kā saprast šādu šķietami neloģisku un pretrunīgu apgalvojumu?

Paskaidrojumam šeit varētu derēt atgādinājums no vēstures – arī senajā jeb pirmajā Romas impērijā nāves sodi bija ierobežoti. Tos drīkstēja piespriest un izpildīt vienīgi Romas imperatora iecelti vietvalži, kā mēs to lasām arī evaņģēlijos (sk. Jp. 18:31). Tādējādi daudzās valstis, kas bija iekļautas Romas impērijā un veidoja tās provinces, bija būtiski ierobežotas savā suverenitātē. Tas bija principiāls suverenitātes ierobežojums, jo "zobena vara" (Rom. 13), kas īstenojas kā valdības spēja piespriest un izpildīt nāves sodu, ir vienmēr bijusi neatņemama suverenitātes un patiesa valstiskuma iezīme. Šādas pilnas suverenitātes iezīmes bija tikai pašai impēriskajai varai.

Iespējams, ka ES, uzspiežot savām dalībvalstīm nāves soda aizliegumu,

tādējādi reducē to valstiskumu un degradē tās līdz impērijas provinču līmenim, un sagatavo varas centralizāciju. Ņemot vērā, ka sodu sistēma bez nāvēssoda ir nepilnīga un sabiedrība bez tā nevar ilgstoši pastāvēt, atliek tikai gaidīt, kurā brīdī kādiem īpaši pilnvarotajiem ES komisāriem vai prokuratoriem tiks uzdots īstenot šo augstāko valsts varas izpaušmi.

Šķiet, ka abas šīs lietas sakritīs – liberālisma gals un centralizētas augstākās varas izveidošanās. Abiem par zīmi tad kalpos nāvēssoda atjaunošana ES līmenī. Kad šis un vēl citi nepieciešamie sagatavošanas priekšdarbi būs veikti, tad arī būs īstais laiks "stingrāk pievilkt skrūves" visā impērijā. Tobrīd cilvēki jau būs pārpārēm atēdušies liberalizācijas augļus, noguruši no visas tās nejdzīvības, kas grēka dēļ jau valda sabiedrībā, un ar sajūsmu sveiks "stingro roku", kas šo "skrūvju pievilkšanu" īstēnos. Beidzot kārtība! – Bet kāda? – Svārsts strauji virzīsies bezdievīgas tirānijas virzienā. ᱵᱚᱠᱟ

(Turpinājums nākamajā numurā.)

BIKERU DRAUDZES AVĪZE
Redakcija:
Bikernieku 146, Rīga, LV-1079
e-pasts: bikeru.avize@e-apollo.lv
(C) Bikeru evaņģēliski luteriskā draudze

Finanšu pārskats

Ieņēmumi	Aprīlis	Maijs	Jūnijs	Jūlijs	Augusts
Ziedojumi no kolektēm	1 780,53	1 291,34	854,83	1 566,04	1 037,78
Draudzes nodoklis	134,60	122,40	59,20	126,00	55,00
Mērķa ziedojumi diakonijai	282,23	187,42	84,11	334,53	183,61
Mērķa ziedojumi draudzes avīzei	29,22	34,46	10,50	27,99	2,33
Hansabankas procenti	7,96	4,88	5,32	6,67	6,16
Zemes īre		10 123,08	7 316,00	7 316,00	7 316,00
Maksa par telpu īri	30,81			30,81	
Citi	1 410,00 ⁽¹⁾ 29,08 ⁽²⁾	50,00 ⁽³⁾ 3 458,40 ⁽⁴⁾	6 918,50 ⁽⁴⁾	569,00 ⁽⁵⁾ 199,25 ⁽⁶⁾	1 362,00 ⁽⁵⁾ 8,45 ⁽⁶⁾
Kopā Izdevumi	3 704,43	15 271,98	15 248,46	10 176,29	9 971,33
Saimnieciskie izdevumi	56,45	49,96	100,96	101,40	34,03
Draudzes darbinieku algas ^(*)	565,29	647,19	978,95	999,73	778,95
Ienākumu nod. (par draudzes darbiniekiem)	131,77	131,77	269,65	269,65	
Sociālais nod. (par draudzes darbiniekiem)	247,83	247,83	446,78	446,78	
Draudzes avīzes drukāšana	178,18	178,18			
Hansabankas pakalpojumi	11,20	12,10	9,20	10,20	16,50
Tālrunis	25,76	21,83	15,67	11,61	14,73
Ūdens apgāde	11,21			22,13	
Elektroenerģija	68,83	66,81	68,83	0,00	23,69
LELB		10,00	2 803,31		2,00
Apsardze		2 128,89	29,50	29,50	29,50
Medikamentu iegāde (diakonija)	111,77		21,79	101,70	113,17
Pabalsti (diakonija)	20,02	5,59	60,00	170,00	210,00
Ziedi, dāvinājumi (diakonija)	9,80	67,55	175,04	63,73	30,70
Citi	3 500,00 ⁽¹⁰⁾ 350,00 ⁽¹¹⁾	25 920,00 ⁽¹²⁾ 200,00 ⁽¹³⁾ 2 500,00 ⁽¹⁰⁾	161,60 ⁽¹⁴⁾ 1060,21 ⁽¹⁰⁾	800,00 ⁽¹¹⁾	2126,13 ⁽¹¹⁾ 10 903,20 ⁽¹¹⁾ 1 318,00 ⁽¹⁵⁾
Kopā	5 288,11	32 187,70	6 201,49	3 026,43	15 600,60

Paskaidrojumi finanšu pārskatam:
*) 5 darbinieki aprīlī, 6 nākamajos mēnešos

1) Mērķa ziedojums signalizācijas ierīkošanai
2) Maksa par ūdens apgādi
3) Ziedojums altārgleznei
4) Ziedojums no Indras Kivilas
5) Ziedojums ģimeņu salidojumam

10) Ērģeļu iegāde
11) Draudzes nama projektēšana
12) Pārmaksa par zemes nomu
13) Ģimeņu salidojuma rīkošana
14) Iemaksa prāvesta iecirkņa vajadzībām
15) Pievienotās vērtības nodokļa atmaksa

Sludinājumi

Meklējam jauku, mīlu, sirsnīgu auklīti, kurai patiktu gatavot ēst un kura varētu palīdzēt arī mājas darbiņos.

Mūsu dēliņam ir 3 gadi 11 mēneši, meitiņai – 1 gads un 1 mēnesis.

Ļoti priecātos, ja šāds palīgs atrastos mūsu draudzē.

Lūdzam zvanīt Ilonai. Tālr. 26111618

Mūsu draudzes locekļa **Roberta Elekša** akvareļu izstāde skatāma no šā gada 4. oktobra līdz 4. novembrim katru darba dienu no plkst. 10:00 līdz 16:00 Rīgas Vidzemes priekšpilsētas izpilddirekcijā, Rīgā, Brīvības gatvē 266.

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Dieva nama svētība

Aleksandrs Bite

"Vienu es izlūdzos no Tā Kunga, pēc kā es kāroju: ka es varu palikt Tā Kunga namā visu savu mūžu, skatīt Tā Kunga jaukumu un pielūgt Viņu Viņa svētajā vietā." (Ps. 27:4)

Šogad 1. oktobrī mūsu draudze svin sava dievnama 431. dzimšanas dienu. Mēs priecājamies par jauko, gaišo dievnamu un pateicamies Dievam, ka Viņš mūs pulcina uz dievkalpojumiem, Bībeles stundām un sadraudzību. Mēs gan zinām, ka ne jau baznīcas mūri rada draudzi un baznīcu, bet Dieva vārds un sakramenti, ko tajā var saņemt, tomēr mūsu garīgā dzīve ir izveidojusies ciešā saistībā arī ar šiem svētajiem mūriem.

Tas nav nekas jauns un neparasts, ka ticīgajiem ļaudīm viņu dievnamš ir mīļš un dārgs. Daudzviet Bībelē aprakstīts, ka ticīgie priecājas par savu dievnamu, tur to dārgu un svētu, arī bēdājas un skumst, ja tas ir apgānīts vai izpostīts. No tā mēs redzam, ka Tā Kunga nams bieži kalpo par zīmi, kas norāda uz Dieva žēlastību vai dusmām, svētību vai sodu. Dievs pats ar šo zīmi pamāca un pārmāca Savu tautu, un Viņa pamācība un pārmācība ir redzama arī Viņa nama likteņos.

Jau Vecajā Derībā mēs lasām, ka laikos, kad israēla tauta un tās garīgie vadoņi novērsās no Dieva vārda un Tā Kunga namā Dieva patiesība vairs nebija cieņā, pats Kungs vērsās pret Savu tautu un īpaši pret Savu namu, to sagraudams un izpostīdams, – tas kalpoja par drošu zīmi, ka visa tauta ir grēkojusi: *"Viņš noplēsis Savu mājokli kā dārzu, izpostījis Savu sanāksmju vietu. Tas Kungs licis Ciānai aizmirst svētkus un svētās dienas, un Savās bargajās dusmās Viņš ir atmetis kā ķēniņu, tā priesteri. Tas Kungs ir atmetis Savu altāri, atstājis Savu svēto vietu; tās stalto namu mītiņai – 1 gads un 1 mēnesis. Ļoti priecātos, ja šāds palīgs atrastos mūsu draudzē.*

Šo zīmi pareizi spēj saprast tikai ticīgie, bezdievīgie vienalga to izskaidro sagrozīti – kā apstiprinājumu savām bezdievīgajām iedomām un maldu mācībām. Šeit būtu jāpiemin notikumi, kas risinājās VII gs. pr. Kr., kad Dievs pēc daudzkārtējas brīdināšanas caur praviešiem bija nodevis Jeruzālemi Bābeles ķēniņa rokā. Tie, kas palika dzīvi pēc drausmīgās asins izliešanas un svētās pilsētas un tempļa

izpostīšanas, pārkāpa Dieva pavēli un aizbēga uz Ēģipti (Jer. 42:15, 16). Kad pravietis Jeremija pārmeta tiem nepaklausību Dievam un elku kalpošanu, tad viņus nepārliecināja nedz Jeremijas vārdi, nedz viņu zemes un Dieva nama posts; nelaimes cēloņus viņi skaidroja pavisam greizi: *"Tiem vārdiem, ko tu mums runāji Tā Kunga Vārdā, mēs negribam klausīt! Mēs izpildīsim savu solījumu, ko esam devuši, nest kvēpināmos un dzeramos upurus debesu ķēniņienei, kā mēs un mūsu tēvi, mūsu ķēniņi un virsnieki to darījuši Jūdas pilsētās un Jeruzālemes ielās! Toreiz mums bija maizes papildnam, mums klājās labi, mēs neredzējām nekā ļauna. Bet no tā laika, kopš mēs pārtraucām dedzināmos un dzeramos upurus debesu ķēniņienei, mums trūkst visa kā, un mēs ejam bojā no zobena un bada."* (Jer. 44:16–18)

Savukārt ticīgie, saprazdami Dieva dusmas, apraudājā izpostīto Dieva namu un lūdza pēc Dieva žēlastības, tie nožēloja savus un visas tautas grēkus un ilgojās, lai Dieva nams tiktu uzcelts par jaunu un Tā Kunga klātbūtne tautā atjaunotos: *"Kādēļ Tu, ak, Dievs, mūs esi atstūmis uz mūžīgiem laikiem, un kāpēc Tavas dusmas kūp pār Tavas ganības avim? Piemini Savus ļaudis, ko Tu esi mantojis jau senseņos laikos.. kā tieši Tev piederīgu tautu līdz ar Ciānas kalnu, kur Tu māj! Virzi Savus soļus uz mūžīgajām drupām! Ienaidnieks visu ir sadragājis svētnīcā."* (Ps. 74:1–3)

Kad Visuvarenais Savā žēlastībā uzklausa viņu saukšanas balsi, kad Tā Kunga nams atkal par jaunu tiek uzcelts un dievkalpošanai saposts un kad vārda mācība tiek atkal godā celta, tad ticīgie gaviļē, slavē un sveic savu Pestītāju, kas atgriežas pie Savas tautas: *"Es pateicos Tev, ka Tu mani paklausīji un esi mans glābējs. Akmens, ko namdari nometuši pie malas, ir kļuvis par stūra akmeni. Tas ir Tā Kunga darbs, un tas ir brīnums mūsu acīs. Šī ir tā diena, ko Tas Kungs devis: priecāsimies un liksmosimies šinī dienā! Ak, Kungs, palīdzi! Ak, Kungs, lai labi izdodas! Slavēts lai ir, kas nāk Tā Kunga Vārdā! Mēs raidām jums pretī savu svētību no Tā Kunga nama."* (Ps. 118:21–26)

Tāpat kā senajos laikos Jeruzālemes templis bija par zīmi jūdu tautas likteņiem, arī

kristīgās baznīcas dievnami cauri laikiem ir liecinājuši līdzī par baznīcas un tautas likteņiem un ceļiem.

Mūsu dievnama vēsture par to liecina. Cauri dažādiem laikiem mūsu baznīcai ir nācies pieredzēt Dieva svētību un brīdinājumus, pasaulīgo varu labvēlību un pretniecību, dievbijības uzplaukumu un bezdievības posta dienas, pat to, ka dievnams tika pamests tukšs, izpostīts un bez Dieva vārda.

Tagad ir žēlastības laiks, kad Dievs ir no jauna apžēlojies par Savu tautu un pats ir tās vidū – reiz izpostītajā un pamestajā Tā Kunga namā Dieva vārda mācība ir atkal celta godā, un jaunā spēkā un krāšņumā līdzī ir cēlušies arī svētie mūri.

Mēs pieredzam, ka mūsu dievnams ir daudziem tapis par vietu, kur var patverties Tā Kunga spārnu pavēnī, mieloties no Viņa nama labumiem un atspirdzināties pie Viņa prieka straute (Ps. 36:8–9). Šīs svētības ir mūžīgas, jo tās dāvā grēku piedošanu un dzīvību, un tās mums ir vajadzīgas, kamēr vien šajā pasaulē dzīvojam. Tāpēc mūsu dievnams mums ir mīļš un dārgs, un senajā Dāvida dziesmā ietvertā lūgšana ir arī mūsējā: *"Vienu es izlūdzos no Tā Kunga, pēc kā es kāroju: ka es varu palikt Tā Kunga namā visu savu mūžu, skatīt Tā Kunga jaukumu un pielūgt Viņu Viņa svētajā vietā."* (Ps. 27:4) Āmen.

Laulības, kristības, iesvētības

Šā gada 8. septembrī tika salaulāti **Ilmārs Beikmanis un Linda Reiere**.

15. septembrī tika salaulāti **Juris Stacēvičs un Aija Mellace**.

Aija un Juris Stacēviči

Tā saka Tas Kungs: “Tātad viņi nav vairs divi, bet viena miesa.” (Mt. 19:6)

Svētdien, 2. septembrī, notika kristību un iesvētību dievkalpojums, draudzē tika uzņemti pieci jauni locekļi: Evita Blicava, Atis Jurkons, Andrejs Sadvovskis, Ieva Rožanska un Ģirts Bite.

Edžus Bite ar vecākiem

Septembrī tika kristīti arī trīs jaundzimušie:

9. septembrī – Edžus Bite

16. septembrī – Kristers Rudzītis

30. septembrī – Gabriela Ježaka

Lūk, bērni ir Tā Kunga dāvana, un bērnu svētība mums ir Viņa atlīdzība. (Ps. 127:3)

Gabriela Ježaka ar vecākiem

Baznīcas gads

Svētki kopš pasaules sākuma

Laila Čakare

Luterāņu baznīcā Latvijā Pļaujas svētki parasti tiek svinēti oktobra pirmajā svētdienā. Saku – parasti, jo ir ziņas, piemēram, no pagājušā gadsimta trīsdesmitajiem gadiem, ka šie svētki svinēti septembrī; tāpat arī latviešu draudzēs ārpus Latvijas Pļaujas svētku dievkalpojums nereti tiek turēts septembra sākumā. Savukārt katoļu draudzēs nav pieņemts svinēt īpašu Pļaujas svētku dievkalpojumu, toties lielā cieņā ir erceņģeļa Miķeļa diena 29. septembrī. Līdz tai visai lauku ražai ir jābūt novāktai, vien izņemot kāpostus, kuriem tiek ļauts vēl kādu brīdi augt. Ar ražas novākšanu ciešā sakarā bijis un joprojām ir Miķeļdienas gadatirgus.

Ir pieņemts uzskatīt, ka Pļaujas svētki ir pateicības svētki, kuros pateicamies Dievam par Viņa dāvāto svētību zemei un tās nestajiem augļiem. Tad arī nesam no savas lauku un dārzu ražas, lai dalītos šajā svētībā ar trūcīgākajiem draudzes locekļiem. Tas viss ir pareizi, tomēr man gribētos atgādināt, ka Pļaujas svētkiem ir senas saknes un daudz dziļāka nozīme Kristīgajā baznīcā, ne tikai un vienīgi pateicība.

Kā varam lasīt israēliešiem dotajos bauslības noteikumos, visiem vīriešiem trijos lielajos svētkos bija jādodas pienest upurus Tam Kungam: “Trīs reizes gadā sviniet Man svētkus. Neraudzētās maizes svētkus sviniet.. Arī Pļaujas svētkus sviniet par jūsu darba pirmajiem augļiem.. un gada beigās Ražas ievākšanas svētkus, kad esat

savākuši savus augļus no tīruma. Trīs reizes gadā visiem vīriem jāparādās Tā Kunga priekšā.” (2. Moz. 23:14–17)

Ar Neraudzētās maizes svētkiem jeb *Pesah* – Tā Kunga Garāmiešana – tika pieminēta Israēla tautas iziešana no Ēģiptes. Kristīgajai baznīcai ar šiem svētkiem saistās Svētā Vakarēdiena iestādīšana *Pesah* mielasta laikā un mūsu Kunga Kristus krustāsišana un augšamcelšanās. Bībeles citātā minētie Pļaujas svētki ir Pirmās ražas svētki, kas Vecajā Derībā saukti arī par Nedēļu svētkiem. Šajos svētkos apustuļi saņēma Svēto Garu (Ap.d. 2:1–4), un turpmākajos gadsimtos Kristīgā baznīca šo dienu svin kā Baznīcas dzimšanas dienu.

Savukārt Ražas ievākšanas svētki, kas tika svinēti lauksaimniecības gada beigās – pēc mūsu kalendāra tas iznāk oktobrī –, gan pēc laika, gan pēc satura atbilst mūsu Pļaujas svētkiem. Rakstos šie svētki biežāk ir minēti ar citu nosaukumu – Būdiņu svētki. Tie tika svinēti, pieminot Israēla četrdesmit klejotuma gadus tuksnesī, kad tauta dzīvoja teltīs un nemītīgi devās no vienas vietas uz otru, nesot līdzī visu iedzīvi. Joprojām ebrejiem tie ir vieni no l i k s m ā k a j i e m u n i e c i e n t ā k a j i e m svētkiem. Varētu pat šķist, ka tiem visai maz sakara ar Kristīgo baznīcu un Jauno Derību.

Tomēr Jāņa evaņģēlijā mēs lasām, ka Jēzus Būdiņu svētkos templī sludināja: “Kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer, kas Man tic. Kā Rakstos sacīts, no tā plūdīs dzīvā ūdens straumes.” (Jņ. 7:37–38) Un evaņģēlists

piebilst, ka Jēzus to saka par Svēto Garu, ko saņems visi, kas Viņam tic. Tādējādi Jēzus pats šos svētkus īpaši saista ar Dieva vārda pasludinājumu, jo, kā norāda apustulis Pāvils, – “Ticība nāk no sludināšanas un sludināšana – no Kristus pavēles” (Rom. 10:17).

Un vēl jāpiebilst, ka šie ir visnenākšie Bībelē minētie svētki, un tie nepārprotami attiecas uz visiem cilvēkiem, ne tikai uz ebreju tautu vien. 1. Moz. 4:3–7 mūsu Bībeles tulkojumā (revidētais 1965. gada izdevums) sākas ar nenoteiktu apzīmējumu: *pēc kāda laika*, kaut drīzāk te būtu tulkojams: *gada beigās* Kains un Ābels nesa katrs savu upuri Tam Kungam. Pirmie Pļaujas svētki. Un nepārprotams Bauslības un Evaņģēlija pasludinājums pirmajiem Ievas un Ādama bērniem. Dievs ar labpatiku uzlūko dievbijīgo Ābelu, bet novēršas no Kaina liekulīgi pienestā upura.

Tādējādi, svinot Pļaujas svētkus, mums tiek dota brīnišķīga iespēja pārdomāt Dieva varenos darbus kopš pasaules iesākuma, jo Viņš arvien šo pasauli uztur un ikvienam “dod viņu barību savā laikā” (Ps. 145:15) – gan miesīgo, gan garīgo. ܠܚܝܬܐ

Vinsents van Gogs. Kartupeļu ēdāji

Lasītājs jautā

(Turpinājums no 3. lpp.)

no Tā Kunga [Jahves], no debesīm” (1. Moz. 19:24). Te vārds „JAHVE” attiecināts uz divām personām, jo izteikums „Tas Kungs” senebreju tekstā abas reizes sastopams kā „JAHVE”. Tātad, patiesais Dievs lika līt sēram no patiesā Dieva.

Vēl kāda norāde Vecajā Derībā uz vairākām personām Dievā. Rakstos Dievs bieži runā par Sevi daudzskaitlī. Vecajā Derībā regulāri tiek izmantots vārds *elohim* (dsk. no vārda *ēl* 'Dievs'). „Dievs sacīja: "Darīsim cilvēku pēc Mūsu tēla un pēc Mūsu līdzības.” (1. Moz. 1:26) Baznīctēvs Augustīns, skaidrojot šo vietu, norāda, ka daudzskaitlis „darīsim” norāda uz vairākām Dieva personām, savukārt vārdu „tēls” un „līdzība” vienskaitlis norāda uz vienu Dieva būtību. Daudzskaitlis lietots arī 1. Moz. 11:7: „Iesim, nolaidīsimies un sajauksim viņu valodu.” Jau senie rabīni to vienmēr bija sapratuši kā norādi uz Dieva īpašo un neizprotamo būtību.

Baznīcas skolotāji – gan Augustīns, gan Luters – ir centušies vienkāršos vārdos formulēt Dieva Trīsvienības noslēpumu. Tādēļ ir ieviests vienkāršs princips, kas mums palīdz izprast Trīsvienības atklāsmi Rakstos. „Kad runa ir par Dieva ārējo darbošanos, tas ir darbību, kas vērsta uz radību, tad vienmēr kopā darbojas visas trīs Dieva personas kā viens vienīgs Trīsvienīgs Dievs.” (Augustīns) „Ja Tēvam, Dēlam un Svētajam Garam katram piedēvētu citas darbības, tad tiktu sadalīta vienotā dievišķā būtība un tiktu radīti trīs atsevišķi dievi.” (Luters) „Savukārt, kad runa ir par Dieva darbošanos sevī, tiek nošķirta Tēva, Dēla un Svētā Gara darbi; Tēvs dzemdina, Dēls ir dzemdināts, Svētais Gars iziet no Tēva un Dēla.” (Augustīns) „Ja netiek atzītas atsevišķu personu atšķirības Dieva iekšienē, tad trīs dievišķās personas tiek sajauktas un samaisītas vienā personā.” (Luters)

Visas iepriekšminētās Svēto Rakstu liecības un vēl daudzas citas norāda uz mācību, kura tika skaidri formulēta gan Atanāsija, gan Nīkajas ticības apliecībās, – uz mācību par „Dievu Trīsvienībā un Trīsvienību vienībā, nesajaucot personas un nesadalot būtību”. Mēs nevaram par Dievu uzzināt neko vairāk kā vien to, ko Viņš pats kopš pasaules iesākuma mums par Sevi atklājis Savā vārdā. Taču to, ko Viņš mums ir atklājis, rūpīgi un ar bijību jācenšas izzināt un saprast, lai mēs uzrunātu un pielūgtu Dievu tā, kā Viņš pats to ir vēlējis.

Jēzus dievišķums

Jehovas liecinieki apgalvo, ka Dievs ir mūžīgs, bet Jēzum esot tikai sākums – Jēzus esot radīts un saskaņā ar Rakstiem

esot Dieva Dēls, nevis Dievs, Jēzus pats sevi Rakstos nekad nesaucot par Dievu, un – kā gan Dievs var tikt kārdināts...

Kristīgā mācība. Nīkajas ticības apliecībā artikuls par Kristu sākas ar vārdiem: „Mēs ticam uz vienu Kungu Jēzu Kristu, Dieva vienpiedzimušo Dēlu, kas no Tēva dzimis pirms pasaules sākuma, Dievs no Dieva, Gaisma no Gaismas, patiesi Dievs no patiesa Dieva, dzimis, ne radīts, ar Tēvu vienāds būtībā, caur Viņu viss ir radīts; kas mūsu, cilvēku, dēļ un mūsu pestīšanas labad no Debesīm nācis un miesa tapis no Svētā Gara un no Jaunavas Marijas cilvēks tapis...”

Tieši tāpat kā iepriekšējā jautājumā par Dieva Trīsvienību, arī jautājumā par Jēzu Kristu, Dieva Dēlu, patiesu Dievu un patiesu cilvēku Svēto Rakstu liecības ir skaidros un vienkāršos vārdos apkopotas ticības apliecībās. Ticības apliecības nesatur neko citu kā vien to vēsti, ko Dievs pats mums vēlējis darīt zināmu. Lai labāk saprastu, kas ir Jehovas liecinieku lielais klupšanas akmens jautājumā par Kristu, aplūkosim abus ticības apliecības apgalvojumus – gan par Kristus dievišķumu, gan cilvēcību.

Visas daudzkārtējās Rakstu liecības par Kristus dievišķumu varētu sadalīt divās grupās: Dieva vārdi un Dieva īpašības un darbi. **Pirmkārt, Dieva vārdi.** Jēzus tiek saukts par Dievu: „No kuriem arī Kristus cēlies pēc miesas, kas ir Dievs pār visiem, augsti slavēts mūžīgi! Āmen.” (Rom. 9:5; šajā Rakstu vietā Jehovas liecinieku Bībeles tulkojums ir izmainījis oriģinālā teksta nozīmi) „Bet mēs zinām, ka Dieva Dēls ir nācis un mums tādu prātu ir devis, ka atzīstam vienīgi patieso, un mēs jau esam patiesajā – Viņa Dēlā Jēzū Kristū. Šis ir patiesais Dievs un mūžīgā dzīvība.” (1. Jņ. 5:20) Jēzus tiek nosaukts arī par Jahvi. Jesaja raksta: „Turiet gan par svētu To Kungu Cebaotu, bīstieties Viņu, Viņš lai jums iedveš bailes un šausmas! Tad Viņš būs svētkums, un tai pašā laikā Viņš būs par apgrēcības akmeni un par piedauzības klinti abiem Israēla namiem, par valgu un par slazdu Jeruzālemes iedzīvotājiem.” (Jes. 8:13–14) Savukārt Lk. 2:34 un 1. Pēt. 2:8 vārdus „apgrēcības akmens” un „piedauzības klints” attiecina uz Jēzu. Tāpat mēs lasām Cah. 12:10, kur Tas Kungs (Jahve) saka: „Un tie raudzīsies uz Mani, ko tie sadūruši, un vaimanās par viņu, kā vaimanā par vienīgo dēlu, un būs par viņu noskumuši un sēros, kā skumst par savu pirmdzimto.” Šī pravietojuma piepildījums aprakstīts Jņ. 19:37. Tāpat uz Kristu Rakstos attiecināti vienīgi patiesā Dieva personvārdi *Cebaot*, *Adonai*, *Elyon*, gan *Shadday*.

Otrkārt, Dievam vien raksturīgas īpašības un darbi: (1) spēja visur būt klāt – „Kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā Vārdā, tur Es esmu viņu vidū.” (Mt. 18:20); (2) radīšana – „Viņā radītas visas lietas debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas.

Viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu.” (Kol 1:16); (3) visa radītā uzturēšana. „Tas, būdams Viņa godības atspulgs un būtības attēls, nesdams visas lietas ar Savu spēcīgo vārdu...” (Ebr. 1:3); (4) dzīvība sevī – „Jo, itin kā Tēvs uzmodina miroņus un dara tos dzīvus, tā arī Dēls dara dzīvus, ko Viņš grib.” (Jņ 5:21); (5) taisnošana, glābšana – „Es tām dodu mūžīgo dzīvību, un viņas nemūžam neies bojā, un neviens tās neizraus no Manas rokas.” (Jņ. 10:28); (6) mūžīgums – „Un tagad, Tēvs, pagodini mani pie sevis paša ar to godību, kas Man bija pie Tevis, pirms pasaule bija.” (Jņ. 17:5)

Šīs un vēl daudz, daudz citu Rakstu vietu apliecina Jēzus dievišķumu. Taču tieši tāpat tiek apliecināta arī Jēzus cilvēciskā daba; Raksti skaidri atklāj Jēzum piemītošas cilvēciskas īpašības. Tam šeit nevēlētīm tik daudz uzmanības, tikai pieminēsim, ka Jēzus kā cilvēks piedzima Bētleme (Mt. 2:1), Viņš bija Cilvēka Dēls (Lk. 19:10), Viņš bija izsalcis (Lk. 4:2), izslāpis (Jņ. 19:28), tika kārdināts (Mt. 4:1f), bija piekusis (Jņ. 4:6) utt.

Aplūkojot tikai šīs dažas Rakstu vietas, viegli ieraudzīt Jehovas liecinieku bīstamo maldīšanos. Viņu neizpratne rodas, ignorējot vai varbūt pat nezinoš skaidrās Svēto Rakstu liecības par Kristu kā par Mūžīgo Dievu, Visuvaldītāju un vienlaikus arī bērniņu siltē, tā vietā mēģinot Dieva iemiesošanās noslēpumus aizstāt ar saviem kroplajiem skaidrojumiem. Taču mums pietiek, ja ticam, kā Atanāsija ticības apliecība saka: „Tātad pareiza ticība ir tā, ka mēs ticam un apliecinām, ka mūsu Kungs Jēzus Kristus, Dieva Dēls ir Dievs un cilvēks. Dievs no Tēva būtības pirms pasaules sākuma dzimis un cilvēks no mātes būtības pasaulē dzimis, pilnīgs Dievs, pilnīgs cilvēks ar saprātīgu dvēseli un cilvēka miesu, vienāds ar Tēvu pēc dievišķības, mazāks par Tēvu pēc cilvēcības. Lai gan Viņš ir Dievs un cilvēks, tomēr nav divu, bet ir viens Kristus. [...] Šī ir kristīga ticība. Kas pie tās neturas uzticīgi un stipri netic, nevar tikt pestīts.”

Kā izturēties pret Jehovas lieciniekiem

Jāsaprot, ka cilvēks, kurš pēc pārliecības pieder šādam antikristīgam kultam, nevar iemantot nedz mieru ar Dievu, nedz pestīšanu. Jehovas liecinieki dzīvo nezinā, vai viņi ir bijuši pietiekami uzcītīgi, izdalot literatūru, vai ir bijuši gana laipni un pārliecinoši, vai ir uzrunājuši vajadzīgo cilvēku skaitu. Pārnākot mājās pēc darba, viņus sagaida uzdevums – apstaigāt savu teritoriju un izdalīt jaunākos

(Turpinājums 8. lpp.)

Intervija

Es lūdzu, lai Dievs man piedod

Eva lūse

Biķeru draudzes avīzē vairākkārt esam intervējuši tos, kuri jau ilgāku laiku ir mūsu draudzē. Šoreiz par savu ceļu uz baznīcu un draudzi stāsta Gunta Ērgle.

Mūs visus kopā šajā draudzē ir savedis Dievs, tomēr katram šis ceļš ir bijis citāds. Kā Jūs atnācāt uz draudzi?

Mani Dievs pie ticības veda caur pārbaudījumiem. Man bija problēmas ģimenē, saskarsmē ar vīru, dēls daudz cieta, un es jutu, ka ir jāmeklē palīdzība. Savādi iznāca, bet ceļu uz baznīcu man ieteica zīlniece, pie kuras biju aizgājusi pēc darba biedrenes padoma. Zīlnieces ieteikums bija ar citu nolūku, tomēr virzienu viņa man norādīja, kā vēlāk izrādījās, pareizo. Vispirms aizgāju uz Pāvila baznīcu, pabiju arī Pestīšanas Armijā, bet visu laiku jutu, ka tas nav man domāts.

Vienkāršs man nebija arī sākums Biķeru draudzē. Bija sajūta, it kā kāds nelaistu uz baznīcu. Domas bija apmēram tādas: ko tad es te nākšu, ne jau tas man vajadzīgs, vai tad te man palīdzēs? Tomēr šeit jutos vieglāk un labāk nekā citviet. Tad, kad mēs ar Inesi, manu meitu, sākām nākt, draudze bija tikko atjaunojusies – par to man pastāstīja darba kolēģe. Tas bija vēl profesora Roberta Feldmaņa laikā. Bērniņā biju kristīta, taču nebiju iesvētīta. Un profesors mums abām lika nākt uz katehēzes nodarbībām, tas bija ap 1990. gadu. Tā mēs ar Inesi gājām uz mācībām, kas tolaik notika Mežaparka baznīcā. Pēc mācību pabeigšanas Inese tika kristīta un tajā pašā reizē mēs abas tikām arī iesvētītas.

Kāds Jūsu atmiņā ir palicis profesors Feldmanis?

Es viņu varu raksturot kā mācītāju, kurš ļoti skaidri un saprotami sludināja Dieva Vārdu. Viņš allaž runāja tādā lēnā un svarīgā balsī. Man patika viņa sprediķi arī tāpēc, ka tajos bija jūtams liels patriotisms. Profesors Feldmanis bija stingrs un reizē iejūtīgs mācītājs. Viņš skaidri un stingri mācīja ticības pamatus un nepieļāva nekādas atkāpes.

Un tā mēs līdz Feldmanim nokļuvām Biķeru draudzē, tomēr arī tad vēl viss negāja gludi. Bija periods, kad biju pārtraukusi nākt uz baznīcu, bet tad kādu dienu, braucot trolejbusā, satiku mūsu mācītāju Biti. Viņš pienāca man klāt un vaicāja, kāpēc es nenākot uz baznīcu. Es kaut kā gribēju izvairīties no viņa, negribēju runāt, jo mācītājs it kā manu grēku redzēja, un tikai tagad saprotu, cik

gan tas bija labi, ka viņš pienāca klāt, jo esmu atpakaļ draudzē. Es esmu pateicīga Dievam, kas mani vadīja uz šo draudzi, jo šeit ir mana īstā vieta. Esmu pateicīga arī mūsu mācītājam, viņš vienmēr ir atradis īstos vārdus un padomu visdažādākajās situācijās. Ja viņš pats nav varējis palīdzēt, tad ir zinājis kādu cilvēku draudzē, kurš var gan praktiski, gan ar padomu līdzēt.

Esmu pateicīga ļoti daudziem cilvēkiem draudzē – gan Ingai Rancānei, gan Ingridas Miļevskas ģimenei, gan Aigaram Lūsim, gan

daudziem citiem, kuri dažādās situācijās ir snieguši palīdzīgu roku. Reizēm es vārdos nepasaku paldies Dievam, esmu kautrīga, bet sirdī jūtu lielu pateicību. Gods un slava Dievam – es to varbūt nesaku skaļi, bet vairāk sevī ticīgi.

Kā šo gadu laikā ir mainījusies draudze?

Tagad reizēm draudzē iekļst visādi cilvēki. Varbūt tā ir mana vaina, bet brīžiem gribas ieturēt distanci, jo ir tāda sajūta, ka šie cilvēki nav īsti iederīgi draudzē, jo nenāk Dievu lūgt, bet kādus citus darbus darīt; bet varbūt mana sajūta ir maldīga. Agrāk draudze bija mazāka, visi viens otru pazina...

Bet tas nav galvenais. Man ir svarīgi, ka es šeit ļoti skaidri saprotu sprediķi, visu varu uztvert, arī tad, kad sprediķi Guntars Baikovs. Citās baznīcās es nedzirdu skaidru mācību. Šeit es saprotu katru izteikto domu un vārdu, tas uzrunā mani tieši.

Ko man nozīmē draudze, es sapratu, kad kādu laiku biju ārzemēs. Es raudāju un pārdzīvoju, ka nevaru būt draudzē, mani vilktin vilka uz šejieni. Te ir tā drošības sajūta, un es zinu, ja arī man nāktos mainīt dzīvesvietu, tad es vienalga nāktu uz šejieni, uz Biķeriem.

Vai Jums ir bijuši pārdzīvojumi, pārbaudījumi, kuri īpaši spilgti palikuši atmiņā?

Tas, ko varu uzreiz iedomāties, ir saistīts ar manu mazdēlu. Viss iegrozījās tā, ka viņa māte

(pēc šķiršanās) noliedza viņam tikšanos ar tēvu un arī ar mani. Es to ļoti pārdzīvoju. Gāju pie mācītāja un vaicāju, ko man darīt, bet viņš atbildēja: „Neko. Lūgt Dievu.”

Pagāja laiks, un tad vienā jaukā dienā dēls man teica, ka ir noticis brīnums, jo mēs varēsim satikties ar manu mazdēliņu. Kopā pavadījām brīvdienas, pagāja vēl laiks, un dēls man zvanija, lai izstāstītu, ka mazdēls ir nolēmis dzīvot kopā ar tēvu. Es zinu, ka toreiz palīdzēja lūgšanas, citādi nebūtu tā noticis.

Ja es, tā vērtējot, atskatos atpakaļ uz savu dzīvi, tad varu teikt, ka Dievs arvien ir bijis blakus. Es neesmu bijusi klāt, bet Viņš gan, jo, lai cik grūti ir bijis, Viņš vienmēr ir pasargājis, badā neesam miruši, un no bērniības atceros mammas vārdus, ka ir jālūdz Dievs. Tāpat mamma vienmēr atgādināja, ka tas bija Dievs, kas mūs izglāba no Sibīrijas, jo mēs bijām sarakstā, bet tēva māšīca mūs brīdināja, un tā mēs tikām izglābti. Tēvs tika izsūtīts, bet mēs paglābāmies, un mamma uzsvēra, ka tas bija Dieva pasargājums. Arī vecaistēvs un vecāmāte bija ticīgi cilvēki, es vēl tagad atceros viņu mājā Jēzus svētbildi pie sienas. Manā bērniņā laukos tuvumā neviena baznīca nedarbojās, tomēr apkārt visi bija ticīgi.

Vai Jums ir nācies savu ticību apliecināt citiem cilvēkiem?

Esmu mēģinājusi ticības lietas skaidrot citiem cilvēkiem, darba kolēģiem. Vairākus cilvēkus arī esmu aicinājusi uz draudzi, bet tikai Andris Znotiņš uzreiz atsaucās, un tagad jau viņš ir pastāvīgs baznīcēns. Ir iznācis runāt arī ar krievu tautības cilvēkiem, taču viņi lielākoties ir pareizticīgie un no viņiem nav izdevies nevienu atvest uz draudzi. Man nekad nav bijis kauns arī svešiem cilvēkiem apliecināt Kristu, tomēr jūtu, ka cilvēki bieži uz mani skatās ar aizdomām. Es uz darbu nesu arī mūsu draudzes avīzi, cilvēki it kā atsaucas aicinājumam, bet vēlāk aizbaidinās ar laika trūkumu. Cenšos mudināt nākt uz baznīcu, bet reizēm ir grūti – ja ir noliedzoša attieksme. Cilvēki sāk stāstīt, ka zinot kristīgus ļaudis, kas darot sliktus darbus. Bet kristīgs cilvēks, ja izdara ko sliktu, ļoti pārdzīvo. Arī es saprotu un atzīstu savus sliktos darbus, es lūdzu, lai man tiktu piedots, ja turu aizdomās tādu cilvēku, kurš nemaz nav ļauns. Es lūdzu, lai Dievs man piedod, ja esmu nepareizi darījusī. ^{[1][2]}

Lasītājs jautā

„. Esmu sastapies ar situāciju, kādā noteikti ir bijuši arī citi draudzes locekļi. Pie manām durvīm piezvanīja, un es atvēru durvis divām sievietēm, kas tūdaļ uzsāka sarunu par garīgām lietām un vaicāja, vai ticu Dievam. Sarunai raisoties, viņas citēja vietas no Bībeles un atstāja palasīšanai grāmatiņas par Dievu, Viņa nodomiem attiecībā uz cilvēku.

.. mani patīkami pārsteidza, cik šīs sievietes bija gaišas un cik pašlāvēģi tic, ka Dievs ir mīlošs, zēlsirdīgs un ka Viņa patvērumā nav no kā bīties. Tomēr pēc viņu aiziešanas, uzmanīgi izlasot atstātos materiālus, secināju, ka viņas ir Jehovas liecinieces un ka materiālos atrodami apgalvojumi par vairākām lietām ir pilnīgi nepieņemami.

Šīs sievietes turpina mani apciemot reizi nedēļā un mēs katra cenšamies izklāstīt savas pozīcijas ticības jautājumos. ..ikreiz pēc viņu aiziešanas es stundām ilgi meklēju atbildes Bībelē par to, kāds ir Dievs, cik liels ir Jēzus Kristus nopelns, kas īsti sagaida grēcinieku u.c. svarīgiem jautājumiem. ..Tomēr, no otras puses, šīs sievietes ir iesējušas šaubas manī par dažiem mūsu ticības stūrakmeņiem. [...] un jautājums ir tieši par par Trīsvienību un to, vai Kristus patiesi ir Dievs. Jāteic, ka Jehovas liecinieku pretargumenti šķiet ārkārtīgi spēcīgi un loģiski..”

Ingā

Atbild Guntars Baikovs

„Mīļie, neticiet katram garam, bet pārbaudiet garus, vai viņi ir no Dieva, jo daudz viltus pravieši ir izgājuši pasaulē.” (1.Jņ 4:1) Šī un vēl daudz, daudz citu Svēto Rakstu vietu mūs brīdina par maldu mācītājiem, kuru darbs ved cilvēkus nevis pie Dieva, bet mūžīgā pazudināšanā. Viena no aktīvākajām un pamanāmākajām reliģiskajām kustībām arī Latvijā ir Jehovas liecinieki. Viņi izceļas ar ļoti sistemātisku misijas darbu, kurš vērsts uz kristīgās ticības pamatmācību apstrīdēšanu, izmantojot piemeklētas Rakstu vietas un pamatojoties kustības garīgo līderu izstrādātajās mācībās. Šajā rakstā aplūkosim un atspēkosim dažus Jehovas liecinieku argumentus, kuri ir vērsti pret Trīsvienību un pret Kristus dievišķumu. Šo ticības artikulu noliegšana automātiski ierindo Jehovas liecinieku organizāciju nekristīgo kultu vidū.

Tajā pašā laikā jāatzīst, ka iegūt skaidru izpratni par Dievu, kā Viņš pats sevi Rakstos ir atklājis, nav viegla un ātra lieta. Bija jāpaiet vairākiem gadu simtiem, līdz, rūpīgi iedziļinoties Dieva atklāsmē un apkopojot visas Rakstu liecības, Baznīca iepreti visām maldu mācībām spēja skaidri formulēt mācību par Dieva Trīsvienību un

par Jēzus Kristus dievišķumu. Tagad mums šī Dieva pašatklāsmē, kura Dieva izredzētajiem ir darīta zināma jau kopš iesākuma, ir pieejama vienkāršos vārdos formulēta ticības apliecībās. Mums nav vēlreiz jāveic milzīgais darbs, kuru ieguldījuši mūsu ticības tēvi, mums tikai stipri jāturas pie ticības apliecībām, tad arī Jehovas liecinieku viltus argumenti mums nekaitēs.

Trīsvienība

Jehovas liecinieki bieži argumentē savu mācību ar to, ka Svētajos Rakstos nekur netiek pieminēts vārds *Trīsvienība*, viņi apgalvo, ka Svētie Raksti par Dievu runājot tikai vienskaitlī un ka trīsvienīgs Dievs tad būtu kāda briesmīga trīsgalvainā būtne.

Kristīgā mācība. Atanāsija ticības apliecība (no 5.–6.gs.) sākas ar šādiem vārdiem: „Ikvienam, kas vēlas tapt pestīts, vairāk par visu ir nepieciešams turēties pie kristīgas ticības. Ja kāds to nēpatur tīru un neizkropļotu, tas, bez šaubām, ies mūžīgā pazušānā. Tāpat šī ir kristīga ticība, ka mēs pielūdzam vienu Dievu Trīsvienībā un Trīsvienību vienībā, nesajaucot personas un nesadalot būtību.”

Atanāsija ticības apliecības fragmentā tiek izteiktas svarīgākās lietas par Trīsvienīgo Dievu. Vispirms – Dievs ir viens. „Nu redziet, ka Es, Es tas esmu, un nav neviena dieva, vienīgi Es!” (5.Moz. 32:39) „Es esmu pirmais un pēdējais, un bez Manis nav cita Dieva.” (Jes. 44:6) „Es esmu Tas Kungs, un cita nav neviena; bez Manis neviena Dieva nav.” (Jes. 45:5) „Viens visu Dievs un Tēvs, kas pār visiem, ar visiem un iekš visiem.” (Ef 4:6) To pašu apliecina vēl daudzas citas Rakstu vietas. Šīs vietas arī Jehovas liecinieki izmanto kā pamatojumu savai mācībai.

Taču šis pats viens Dievs ir atklājies kā

Dievs Tēvs, Dievs Dēls un Dievs Svētais Gars. Skaidrāk šī Dieva atklāsmē ir atrodama Jaunajā Derībā; īpaši varētu izcelt Jēzus Kristības stāstus (Mt. 3:16–17, Mk. 1:10–11, Lk. 3:21–22, Jņ. 1:32), kuros Tēvs runā no debesīm, Dēls stāv Jordānas upē, bet Svētais Gars redzamā veidā nolaižas uz Dēlu. Tāpat varam minēt Jēzus

pavēli kristīt „Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā” (Mt. 28:19), svētības vārdus: „Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība un svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem!” (2.Kor. 13:13), Jāņa Evaņģēlijā aprakstītās Tēva, Dēla un Svētā Gara attiecības (Jņ. 14. un 15.nod.) u.c. Šo trīs personu dievišķumu apliecina arī Viņu vienādie darbi un īpašības. Piemēram, Dievs Tēvs tiek saukts par Radītāju, taču no Jņ. 1:3, 10 un Ebr. 1:2 redzams, ka arī Dēls Jēzus Kristus ir Radītājs, un Ps. 33:5 parāda, ka arī Svētais Gars ir Radītājs. (Papildus par vienādiem darbiem un īpašībām sk. arī sadaļā par Kristus dievišķumu.) Visas minētās un vēl daudzas citas Rakstu vietas liecina par Dievu kā vienu patiesu Dievu Tēvu, Dēlu un Svēto Garu.

Arī Vecā Derība satur nepārprotamas liecības par Dieva Trīsvienību. Viens no svarīgākajiem argumentiem par labu Dieva trīsvienīgumam ir saistīts ar Dieva paš-

atklāsmi caur personvārdiem, ar kuriem Viņš atklājies ticīgajai tautai. Visbiežāk Vecajā Derībā Dieva apzīmēšanai izmantots Dieva personvārds, kas senebreju valodā tika rakstīts ar četriem burtiem JHWH un, kā domājams, tika izrunāts JAHVE (citviet sastopams arī variants JEHOVA). Vairumā Bībeles tulkojumu (arī latviešu) šis Dieva personvārds aizstāts ar vārdkopu *Tas Kungs*. Tas tā ir iegājies, sekojot senai jūdu tradīcijai, kas tādējādi mēģināja izvairīties no Dieva vārda veltas, nepareizas lietošanas. Dieva personvārdam (Jahve) Bībelē ir liela nozīme, jo tas Rakstos tiek izmantots tikai un vienīgi patiesā Dieva apzīmēšanai (jāatceras, ka pats vārds *dievs* ir sugas vārds, kas Bībelē attiecināts arī uz elkiem, cilvēkiem un pat patiesā Dieva pretinieku sātanu, kurš nosaukts par šīs pasaules dievu). Šādu Dieva personvārda lietojumu īpaši uzsver arī Jehovas liecinieki (par to liecina jau pats sekas nosaukums), tāpēc sakarā ar trīsvienības mācību ir svarīgi atzīmēt to, ka vairākās Rakstu vietās vārds „JAHVE” tiek attiecināts uz dažādām personām – Tēvu, Dēlu un Svēto Garu.

Piemēram: „Bet Tas Kungs [Jahve] lika līt sēram un ugunij pār Sodomu un Gomoru

(Turpinājums 7. lpp.)

Mācība

ZVĒRA ZĪME

Aleksandrs Bite

Stingrā roka. Beidzot!

Raksta ievaddaļas nobeigumā tika uzskaitītas septiņas nozīmīgas tēmas, kas noteikti būtu rūpīgāk jāapskata saistībā ar pravietojumu par Jāņa atklāsmes grāmatā pieminēto zvēra vārda vai viņa vārda skaitļa zīmi. Pirmā tēma tika izteikta ar tēzi: *impērija, kas izveidosies kā Romas impērijas mantinieces – Svētās Romas impērijas – replika, kļūs par totalitāru, radikāli vardarbīgu režīmu, kas pilnībā kontrolēs savus iedzīvotājus.*

Šī tēma caurvij visu pravietojumu. Jāņa atklāsmes grāmatas 13. nodaļas 15. pantā mēs lasām: "Tam [Antikristam] bija dotas spējas iedot dzīvības garu zvēra tēlam, lai zvēra tēls varētu runāt un panāktu to, ka visi, kas nepielūgtu zvēra tēlu, tiktu nokauti." Apustulis Jānis mums atklāj ilgāku vēsturisku procesu, ko varētu iedalīt četros posmos:

1) tiek izveidots *zvēra tēls*, otrās Romas impērijas rūpīgs atdarinājums, taču tam trūkst dzīvības – organisiskas garīgas un idejiskas dažādo impērijas daļu saiknes, vienotu mērķu un ideālu, kas nodrošinātu jaunizveidotā sociāli politiskā veidojuma dzīvotspēju;

2) Antikrists un viņa viltus baznīca ar meliem, maldu mācībām un viltus brīnumiem iegūst augstāko garīgo autoritāti un ietekmi šajā jaunajā impērijā un *iedod dzīvības garu zvēra tēlam* – aizpilda garīgo un idejisko tukšumu;

3) rezultātā *zvēra tēls sāk runāt* – bezdievīgā impērija iegūst ideoloģiju, kas nepieciešama varas koncentrācijai un izšķirtīgajai ietekmei uz cilvēkiem, lai panāktu absolūtu kontroli pār tiem;

4) kad bezdievīgās impērijas valdības ietekme uz cilvēku prātiem sasniedz kritisko varas masu, tiek panākts tas, *ka visi, kas nepielūgtu zvēra tēlu, tiktu nokauti* – tiek panākta absolūta kontrole pār cilvēkiem, tie, kas nevēlas iekļauties šajā sistēmā tiek iznīcināti.

Tieši uz šo ceturto, noslēdzošo impērijas tapšanas posmu attiecas pravietojums par zvēra zīmi.

Protams, ja mēs domājam par tik vardarbīgu režīmu, kas metodiski un plānveidīgi fiziski iznīcina savus pretiniekus, oponentus un citādi domājošos, šķiet neiespējami vilkt kādas nopietni domāšanas paralēles ar Eiropas Savienību šodien, kas citādi būtu ļābi atpazīstama šajā pravietojumā, jo ir ļoti

līdzīga Romas impērijai. Taču jāņem vērā, ka tikai *zvēra tēla* izveides noslēdzošajā – ceturtajā – posmā atklājas tā īstā, vardarbīgā seja.

Mūsdienu situācijas pazīmes atbilst pravietojumā minētajam pirmajam *zvēra tēla* tapšanas posmam, tomēr tādēļ nevajadzētu izturēties pret notiekošo vieglprātīgi. Jau šodien mēs varam ieraudzīt daudzas izteiktas pazīmes, kas liecina, ka ir radušies visi priekšnoteikumi tam, lai turpmākie procesi strauji (iespējams, pat vienas paaudzes laikā) attīstītos tādā virzienā, kas atbilst pravietojumam.

Ja pravietojumā minēto notikumu piepildījuma laiks ir jau pienācis un Eiropas Savienības izveidošanās ir ar to cieši saistīta, tad turpmākajos gados *zvēra tēlā* jeb ES ir jānotiek nopietnām pārmaiņām totalitārisma virzienā. Saprotais, ka šādas izmaiņas nevar notikt strauji ES tapšanas stadijā, kad vēl zināmam valstu skaitam ir jāņem par savu līdzdalību tajā un kamēr vēl nav nodrošināti arī citi nepieciešamie priekšnoteikumi.

Tāpat jāņem vērā, ka līdz pilnīgai *zvēra tēla* izveidei varētu pāiet arī ilgāks laiks, jo vēl nav skaidras topošās impērijas ģeogrāfiskās robežas. Šeit būtu iespējami dažādi gala varianti: a) visu vai daļas Vidusjūras baseina valstu iekļaušana (tas pilnīgāk atbilstu *zvēra* jeb otrās Romas impērijas robežām tās sākuma posmā – 4. gs.); b) abu Ameriku pilnīga vai daļēja asociācija ar ES (tas pilnīgāk atbilstu *zvēra* ietekmes demarkācijas robežām otrās impērijas beigu posmā); c) palikšana Eiropas kontinenta ietvaros. Protams, ir iespējami dažādi kombinēti varianti. Jāņem vērā arī tas, ka – jo tālejošāka un konsekvēntāka būs ES ekspansija, jo ilgāks laiks paies līdz totalitārisma posmam.

Runājot par šķietami neiespējamo ES pārmaiņu šādas nebijušas bardzības pakāpes totalitārisma virzienā, ir jāatzīmē, ka vērojot vēsturiskos procesus Eiropā ilgākā laika posmā, atklājas kāda vienkārša likumsakarība – liberālāku valstisko formu secīga un periodiska nomaīņa ar totalitārām, un otrādi; turklāt šī liberālisma–totalitārisma svārsta vēziens ar katru reizi ievērojami pieaug. Mēs šobrīd dzīvojam liberālajā posmā, kas ir tik liberāls kā nekad iepriekš kristīgās civilizācijas vēsturē. Šķiet, ka nu jau vairs nav iespējams aiziet vēl kur daudz tālāk liberalizācijas virzienā.

Morālā negatīvisma un visatļautības ziņā mēs jau minam uz papēžiem Sodomai un Gomorai, un pasaules vēsture nepazīst precedentu, kad kādai civilizācijai būtu izdevies aiziet vēl kaut kur tālāk. Arī Kristus mācība par pēdējiem laikiem ietver kādu īpašu norādi uz to, ka pēdējos laikos dzīvojošie būs līdzīgi Sodomai un Gomorai (sk. Lk. 17:28–32). Ja liberalizācijas virzienā svārsts,

šķiet, drīz būs sasniedzis savu tālāko iespējamo punktu, tad varam sagaidīt arī to, ka pēc zināma laika tas sasniegs savu tālāko iespējamo punktu arī totalitārisma virzienā. Par šādu totalitārisma kalngalu liek domāt arī Atklāsmes grāmatas pravietojuma vārdi.

Dažas pazīmes šodienas situācijā liecina, ka svārsta kustība liberalizācijas virzienā jau sāk palēnināties un parādās pretēji virzīti procesi, kas pamatā saistīti ar ekonomiskās brīvības plānveidīgu ierobežošanu.

Ja iepriekš Rietumu kapitālistiskā sabiedrība bija cieši saistīta ar *brīvā tirgus* ekonomiku, tad šodien mēs redzam, ka notiek pāreja uz *plānveida ekonomiku*. Dažādām ES direktīvām, subsīdijām un sankcijām nav nekā kopēja ar *brīvo saimniekošanu*. Jau paši vārdi – *direktīvas, subsīdijas* un *sankcijas* – liecina par nozīmīgu pārmaiņu. Šie vārdi aizstāj leksiku, kas tradicionāli bija saistīta ar brīvu saimniekošanu: *tirgus liberalizācija, brīvā konkurence, peļņa* u.c.

Šādu plānveida ekonomiku mēs, bijušās PSRS iedzīvotāji, esam pieredzējuši, arī daži nosaukumi, kas saistīti ar šo plānveida saimniekošanu mums ir pazīstami. Eiropas Savienībā ar šīs plānveida saimniekošanas ieviešanu nodarbojas īpaši izveidotas komisijas un īpaši pilnvaroti *komisāri*, šāds nosaukums atsauc atmiņā komunistu diktatūras pirmos gadus, kad sarkanie komisariāti un komisāri nodrošināja jaunajā padomju valstī pāreju no kapitālistiskās saimniekošanu uz valsts monopolizēto, no tirgus saimniekošanas – uz varas diktētu. Arī pats vārds *komisārs* politikā tradicionāli apzīmē pagaidu amatu pārejas periodā.

Morāle un ekonomika modernajos laikos vienmēr ir gājušas roku rokā. Nevar iedomāties padomju ideoloģisko diktatūru savienojumā ar liberālu ekonomiku, tāpat arī otrādi – grūti būtu iedomāties pilnīgu ideoloģisku liberālismu savienojumā ar strikti reglamentētu un diktētu ekonomisko dzīvi. Šāds veidojums vienkārši nevarētu pastāvēt. Plānveida saimniekošana var organiski sadzīvot tikai ar totalitāru ideoloģiju, un liberālisms ideoloģiskā ziņā – vienīgi ar *brīvo saimniekošanu* jeb *tirgus ekonomiku*.

Šodien varētu likties savādi, ka tāds liberāls veidojums kā ES, kur atļauts teju vai viss un pat aizliegti nāvessodi, varētu pārvērsties par galēji despotisku un represīvu režīmu, kurā "visi, kas nepielūgtu zvēra tēlu, tiktu nokauti" (Jņ. atkl. 13:15). Taču tieši jautājums par nāvessodu var izrādīties mūsu apskatāmajā jautājumā ļoti zīmīgs un tādēļ prasa īpašu ievēribu.

(Turpinājums 8. lpp.)

Vācijā

Pilsētā un pasaulē

Maija Krēsliņa

Studējot Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultātē, man tika piedāvāta iespēja vasaras semestri mācīties kādā no Vācijas universitātēm. Varēju izvēlēties starp Tībingenes, Heidelbergas un Maincas universitātēm, no kurām tieši ar savu teoloģisko skolu visvairāk pazīstamas ir Tībingenes un Heidelbergas universitāte. Tomēr izvēlējos Maincu, jo Tībingenē jau mācījies pagājušogad, Heidelbergā ir turpat netālu, bet šoreiz gribējās pabūt kur citur.

Mainca atrodas vienā no Vācijas reģioniem jeb federālajām zemēm Reinlandē-Pfalcā un ir tās galvaspilsēta. Vēsturiski Mainca sākusi veidoties jau 13. gadā pirms Kristus, kad Drususs, Romas ķeizara Augusta (27. g. pr. Kr.–14. g.) padēls, šo vietu izraudzījās apmetnei, kurā nomitināt divus leģionus (katrā 6000 vīru), lai paplašinātu Romas impērijas robežas, iekarojot Reinas labā krasta teritorijas. Ar laiku karaspēka nometne izveidojās par ciemu ar nosaukumu *Moguntia* (pēc ķeltu dieva Mogona) un tika uzbūvēts tilts pār Reinu, bet 27. gadā Mainca kļuva par jaunās Augšģermānijas (*Germania Superior*) provinces galvaspilsētu.

Militārās apmetnes vietai paplašinoties, tika izbūvētas ne vien karavīru mājvietas, bet arī vietējā svētnīca un viena terma. Ūdensapgādi nodrošināja akvedukts, bet izklaidei tika uzbūvēts arī teātris ar aptuveni 1000 vietām. Līdz mūsu dienām saglabājušās gan akvedukta, gan teātra drupas.

Kā zināms, 4. gadsimtā Romas impērijā par valsts reliģiju kļuva kristietība, un jau no šī laika rakstu avotos atrodams liecības, ka Maincai bijis savs bīskaps. 8. gadsimta

Vācu apustulis Bonifācijs

vidū Vācijas apustulis Bonifācijs kļuva par pirmo Maincas arhibīskapu. Bonifācijs Maincā vēl tagad ir lielā cieņā – viņam par godu divas augstākās Maincas celtnes, daudzstāvu biroju ēkas, ir nosauktas par Bonifācija torņiem.

13. gadsimta vidū Mainca bija attīstījusies par plaukstošu pilsētu. Tās pilsoņi ieguva īpašas privilēģijas ievēlēt pilsētas rāti un kopā ar Špeieru un Vormsu pārvaldīt pārējās Reinas reģiona pilsētas. 13. gs. otrajā pusē tika uzceltas daudzas baznīcas un dažādu ordeņu – karmelītu, franciskāņu, Antonija u.c. – klosteri.

Mainca īpaši ievērojama tādēļ, ka tajā dzīvojis grāmatu iespaidmašīnas izgudrotājs Johans Gūtenbergs (1398–1468), kura vārdā nosaukta Maincas universitāte. Viņa jaunievedums sekmēja strauju reformācijas izplatīšanos. Reformācijas laikā mazinājās katoļu baznīcas varenība, bet 16. gs. sekojošā kontrreformācija palielināja jezuītu ietekmi.

Arī šodien Maincā ir vairāk Romas katoļu nekā evaņģēlisko baznīcu. Iespaidīgais Maincas doms, kas celts no 11.–13. gadsimtam pieder katoļu baznīcai. Tikai maza, šaura ieliņa šķir lielo domu no krietni mazākās un vienkāršākās, bet Maincā senākās Sv. Jāņa baznīcas (9. gs), kurā uz dievkalpojumiem pulcējas evaņģēliskie kristieši.

Ar nožēlu jāteic, ka šodien Vācijas Evaņģēliskā baznīca (*Evangelsche Kirche Deutschlands*) vairs nav luteriska. 19. gadsimtā Prūsijā un citās Vācijas zemēs valdība izveidoja luterisko un reformātu baznīcu ūniju, apvienojot baznīcas, kuru mācība vairākos nozīmīgos punktos atšķīrās. Tagad luterisms ir tikai viens novirziens Vācijas Evaņģēliskās baznīcas iekšienē. Tomēr līdzās Vācijas Evaņģēliskajai baznīcai ir izveidojusies arī Neatkarīgā Evaņģēliski Luteriskā baznīca (*Selbständige Evangelisch-Lutherische Kirche*) Tās locekļu skaits gan ir ievērojami mazāks un dievkalpojumi nenotiek visās Vācijas pilsētās.

Maincai tuvāk luterāņu baznīca atrodas Frankfurtē pie Mainas, apmēram 40 minūšu brauciena attālumā ar vilcienu. Frankfurte atrodas jau citā reģionā – Hesenē – un ir viena no lielākajām Dienvidvācijas pilsētām. Frankfurti patiešām var saukt par kontrastu pilsētu, jo tur blakus, viena otru netraucējot, sadzīvo senā un modernā arhitektūra. Tur ir gan tradicionāli vāciskā vecpilsēta ar pildrežģu namu apbūvi un izteikti gotisko domu, gan arī

Maincas doms Lieldienu rītā

biznesa rajons – tāda kā vācu „Nujorka” ar debesskrāpjiem, kuri lielākoties pieder kādām Vācijas bankām. Pusdienas laikā pilsētas ielas, parkus un dažādas ēstuves pārpludina melnos uzvalkos un baltos kreklos ģērbti banku ierēdņi. Tad ielās dominē angļu valoda; tā ir patīkama pārmaiņa, jo Maincā un arī citās Vācijas pilsētās galvenā sarunvaloda ir tikai un vienīgi vācu.

Pēc dievkalpojumu apmeklējumiem dažādās Maincas Evaņģēliskajās baznīcās man radies iespaids, ka vāciešiem patīk dažādība, tādēļ dievkalpojumu formas ir atšķirīgas, lai katrs varētu piemeklēt sev tīkamāko. Jau pieminētajā Sv. Jāņa baznīcā mācītāja centās radīt gan senatnīguma izjūtu, nolasot dažus pantus no Vecās Derības senebreju valodā, gan arī ievērot viduslaiku baznīcas tradīcijas, kas izdaiļo liturģiju un parada to emocionālāku, piemēram, agrajā Lieldienu rītā dievkalpojumā, vēl pirms uzaususi gaisma, tika ienesta Lieldienu svece, no kuras katrs baznīcēns iededza savu svečiti.

Evaņģēliskajā Kristus baznīcā notika ne vien tradicionālā formā ieturēti universitātes Teoloģijas fakultātes dievkalpojumi, bet arī, manuprāt, Rietumeiropas cilvēkam pavisam neierasti un svešādi dievkalpojumi ar gospelu dziedāšanu. Pēc šāda dievkalpojuma apmeklējuma mana studiju biedrene izteicās: „Es apbrīnoju Dievu, ka Viņš visu to uzklausa un pieņem arī šādas lūgšanas!”

[302]